

liv, og hvad enten det drejer sig om Varetransport eller om Personbefordring, har de paa sin Vis gavnet Landets Produktionsevne. Naar der skal være en Automobillov, maa den naturligvis gaa ud paa at hemme det Misbrug, der drives med Automobilerne, og her har jeg en Ændring til den gældende Automobillov, som jeg gerne vil henstille til den højtærede Justitsministers Overvejelse. Der findes i Automobilloven en Paragraf, der siger, at ved Kørsel forbi Sporvogne, som holder, eller som er i Færd med at standse ved et Stoppested for at lade Passagerer stige ud og ind, skal der køres saa langsomt, at Køretøjet om fornødent kan standses øjeblikkelig. Til Trods for denne Paragraf vil Medborgere tidt i denne By have været Vidne til, hvorledes en Bil, og som Regel en af de fine Luksusbiler eller Selvejerkøretøjer, kommer jagende gennem en Flok Passagerer, der enten skal med Sporvognen eller er ved at stige af, og af og til sker der jo ogsaa Ulykker derved. Københavns Kommunalbestyrelse har haft Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold og anmodet Politidirektøren om at skride ind, men Politidirektøren henviste til denne Paragraf og erklærede, at han kunde intet gøre i dette Forhold. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Justitsminister at stille et Forslag til Ændring af denne Paragraf. Dette, at Bilerne skal køre langsomt, er et Begreb, som er meget svært at definere, og om der køres saa langsomt, at Vognen øjeblikkelig kan standses, vil en Politibetjent absolut ikke kunne konstatere. Der vilde ikke være det mindste i Vejen for — og det vilde være en ganske ringe Gene for en Chauffør — at standse Bilen lige foran et Stoppested, naar der er Passagerer, der skal af eller op paa Sporvognen, og jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister at søge en saadan Ændring indført.

Under denne Finanslovdebat, som vel efter al Sandsynlighed ved tidligere Finanslovdebatter, har det jo særlig været den højtærede Trafikminister, der har maattet holde for. Nu skal jeg, som bor i en københavnsk Kreds og er valgt dér, jo ikke være med blandt dem, der vil samle gloende Kul paa den højtærede Trafikministers Hoved, endskønt jeg skal indrømme, at naar jeg bevæger mig ude i Byens Periferi og ser paa det, jeg antager er Forberedelserne til det store Ringbaneprojekts Gennemførelse, spekulerer jeg somme Tider paa, om jeg, skønt jeg jo er en ung Mand, nogen Sinde skal opleve at se det Projekt gennemført. Men der er dog et Par enkelte Smaa-

ting, jeg kunde ønske at henstille til den højtærede Trafikminister. Det ene er et Holdsted — som jeg ved, der er Ønske om i hvert Fald i en Del af Østre Storkreds — ved Kildevæld, i Lighed med, hvad der findes ved Vestre Fælledvej. Det behøver selvfølgelig ikke at være en stor Jernbanestation med Viadukt og meget andet, som nu om Stunder hører til en saadan, men blot et Skur, hvor der sælges Billetter, og naturligvis behøver Gøteborg-Ekspressen ikke at standse dér. Jeg skal henstille dette til den højtærede Trafikministers Overvejelse. Der er et andet Forhold derude i Storkredsen, jeg kunde ønske at besvære mig over; det er ganske vist et Par Stoppesteder, der er noget i Vejen med. Jeg sigter her til Jernbaneoverskæringerne paa Nørrebrogade og ved Hillerødgade. Bommene er naturligvis nødvendige, saa længe Ringbaneprojektet ikke er gennemført, men kunde man ikke nøjes med at lade de Tog, der skal køre forbi, være Aarsag til, at Bommene sænkes. Nu er det jo saaledes, at der foregaar en Mængde Rangeringer derude, og hvis ogsaa disse Rangeringer er nødvendige foran Bommene, kunde man saa i hvert Fald ikke indføre passende Pauser, saaledes at Ventetiden ikke blev for lang? Jeg stod selv derude en Dag ved Hillerødgade og ventede en halv Snes Minutter, og jeg spurgte en ældre Mand, som stod ved Siden af, om det altid var saa slemt. Ja, sagde han, undertiden er det meget værre, og saa fortalte han mig, at han, der havde boet derude i en Aarrække og daglig passerede Stedet 4 Gange, havde beregnet, at Statsbanerne havde berøvet ham et Aar af hans Liv; saa længe mente han, han havde opholdt sig ved disse Bomme — derimod sagde han intet om, hvorvidt han ønskede at anlægge Sag mod Statsbanerne for dette Tab af et Aars Liv. Det er, som sagt, disse Par Smaating, jeg vilde fremdrage, og som jeg føler mig overbevist om, den højtærede Trafikminister, hvis han er i Stand dertil, vil ændre.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel fremkom i en af sine lange Taler — jeg erindrer ikke hvilken — med nogle Bemærkninger, som jeg kunde ønske at sige et Par Ord om. Han udtalte med Hensyn til den sociale Lovgivning disse vise Ord, som jeg kunde ønske det ærede Medlem ogsaa vilde anvende paa andre Forhold: at man ikke maatte pansre et Skib saa stærkt, at det ikke kunde bære Panseret, og, tilføjede han: at man kan komme til at kvæle en Ting, som man vil beskytte, ser man af den nu-gældende Lærlingelov, der er af den Be-